

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce **Vinařství Přítluky s.r.o.**, se sídlem Horní 114, Přítluky, právně zast. JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem Žižkova 791, Kyjov, proti žalovanému **Státní zemědělské a potravinářské inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č. j. SZPI/AG703-23/2014

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č. j. SPZI/ AG703-23/2014, které částečně změnilo předchozí prvostupňové správní rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně ze dne

5. 5. 2015, č. j. SPZI/AG703-19/2014. Podle citovaných správních rozhodnutí žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb. o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“) tím, že z provozovny Rakvice v období od 3. 5. 2013 (nalahvování) do blíže neurčeného data předcházejícího dni 14. 8. 2013 (provedení kontroly) uvedl do oběhu víno označené jako Tramín červený, víno s přívlastkem pozdní sběr, suché, alk. 13 % obj., ročník 2011, oblast Morava, podoblast Velkopavlovická, obec Boleradice, trať Hora Šejby, ev. č.j. 91H1-12, šarže č. 252011/04/13, v celkovém množství 1250 l, které s ohledem na porovnání analytických hodnot vyplývajících z Protokolu o zkoušce o analytickém rozboru vína č. 1205238 ze dne 22. 5. 2012 a analytických hodnot vyplývajících z Protokolu a posudku o zkoušce č. P071-60458/13/A01 ze dne 16. 7. 2013, jako jsou skutečný alkohol, celkový alkohol, hustota a těkavé kyseliny (při zohlednění stanovených odchylek a nejistot měření), nebylo vyrobeno z účastníkem řízení deklarovaného vína Tramín červený, pozdní sběr, šarže č. 1012411, zatřízeného rozhodnutím SZPI č.j. 91H1-12, účastník řízení tak způsobil, že označení vína je klamavé a může uvádět spotřebitele v omyl, jednal tak v rozporu s čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu (dále jen „NR (ES) č. 178/2002“). Citovanými správními rozhodnutími bylo dále vysloveno, že se žalobce dopustil spáchání správního deliktu podle § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství tím, že v provozovně Horní 114, 692 01 Přítluky dne 14. 8. 2013 (provedení kontroly) porušil povinnost vést řádně evidenční knihy stanovenou v § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství a v § 14 odst. 10, ve spojení s přílohou č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 323/2004 Sb.“) tím, že: a) v evidenční knize vedené dle vzoru uvedeného v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb. uvedl nepravdivý údaj o množství nakoupeného vína Tramín červený, šarže č. 252011, když uvedl, že jej nakoupil 1 300 l, ačkoli jej skutečně nakoupil 1 250 l (veškeré zatříděné množství), b) nezpracoval řádně evidenční knihu vedenou dle vzoru uvedeného v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., když řádně nezaevidoval prodeje vín za měsíc červenec 2013. Za spáchání uvedených správních deliktů byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 90 000 Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce nejprve obecně konstatoval zjevnou účelovost argumentace žalovaného, kterou je odůvodněno žalobou napadené odvolací rozhodnutí, jenž je podle názoru žalobce v mnoha svých ohledech nedostatečná a nepřesvědčivá, nezřídka vzájemně rozporná, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodu jeho nesrozumitelnosti.

Žalobce konkrétně namítal, že ve výroku žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí zcela absentuje ustanovení, na základě něhož žalovaný změnil prvostupňové správní rozhodnutí, dále že nebyly naplněny zákonné podmínky pro skutečnosti uvedené ve výroku, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správních deliktů, žalovaný se zákonným

způsobem nevypořádal s odvolací námitkou žalobce týkající se „oznámení o změně zahájení správního řízení“ a žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost výroku I. bod 1 rozhodnutí z důvodu zcela nedostatečné a nesprávné identifikace skutku, jak z hlediska časového, místního, tak i způsobu spáchání.

Žalobce k tomu dále rozvedl, že skutek nebyl vymezen ani co do prokazatelného množství vína v návaznosti na místo údajného spáchání správního deliktu (viz odběr vzorků na prodejně maloobchodu v okrese Hradec Králové). Z tohoto důvodu není přezkoumatelným způsobem zjistitelné místo, čas spáchání a množství. Z výroku není ani patrný prokazatelný zjištěný skutkový stav a dále i vzhledem k uvedenému času spáchání skutku, kdy tento označuje den, kdy proběhla u žalobce kontrola, nikoliv kdy byl údajně skutek spáchán. Není ani označeno, jakou formou byl skutek spáchán, zda skladováním, prodejem či podobně. Nemohla proto být za uvedených okolností identifikována forma uvádění vína do oběhu a nebyl tak ani řádně zjišťován skutkový stav věci. Žalobce dále uvedl, že není ani patrné, na podkladě jakých skutečností správní orgán skutek vymezil, uvedení odkazu pouze na protokoly a posudky o zkoušce je nedostatečné. Je tak zcela zřejmé, že ani z tohoto důvodu nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty žalovaným uváděného správního deliktu. Žalobce dále namítal, že oznámení o zahájení řízení a výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku, uvedení místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Přesné uvedení doby spáchání správního deliktu je třeba i proto, aby se správní orgán mohl vypořádat s námitkou, že došlo k zániku odpovědnosti za správní delikt. Ust. § 40 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství stanoví jednak dobu subjektivní, dále pak také dobu objektivní. Přesné uvedení doby spáchání správního deliktu je nutné také k tomu, aby se správní orgán mohl vypořádat s námitkou, že došlo k zániku odpovědnosti za správní delikt. Správní orgán se nezabýval ust. § 40 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství. Žalobce také namítal, že stěží mohl být skutek identifikován na základě ve výroku uvedených analytických hodnot za stavu, kdy některé ani nebyly prováděny.

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost výroku I. bod 2 rozhodnutí, v němž bylo dovozeno, že se žalobce dopustil spáchání správního deliktu podle § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství v důsledku uvedení nepravdivého údaje o množství nakoupeného vína v evidenční knize a v řádném nezpracování evidenční knihy za měsíc červenec 2013. Tento výrok podle žalobce neobsahuje specifikaci skutků v podobě precizně formulované skutkové věty. Skutková podstata správního deliktu podle ust. § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství je normou odkazující na porušení ust. § 30 odst. 1 tohoto zákona, ovšem toto ustanovení představuje pouze obecný odkaz na další právní předpisy. Povinnost vést evidenci konkrétním způsobem z ust. § 30 odst. 1 citovaného zákona nevyplývá, tudíž nelze považovat za přezkoumatelné rozhodnutí o spáchání správního deliktu, jenž vytýká porušení ustanovení neukládajícího konkrétní povinnost. Není zřejmá ani souvislost popsání protiprávního jednání žalobce v návaznosti na žalovaným uvedený odkaz na ust. § 14 odst. 10 vyhlášky, kdy toto ustanovení je prováděcím ustanovením k § 6 odst. 4, § 11 odst. 3 písm. c) a § 30 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství, nikoliv k ust. § 30 odst. 1 tohoto zákona. Není zřejmá, jaká je návaznost na vzor č. 32. Správní orgány tedy konkrétní ustanovení, které mělo být porušeno neuvedly ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelná je i skutečnost, kdy žalovaný tvrdí, že žalobce nezaevidoval prodeje vín za měsíc červenec 2013,

aniž by tyto prodeje konkretizoval, a to zejména v návaznosti, kdy, jak sám uvádí, je povinnost evidovat výstupy (prodeje) až třetí den po odeslání podle nařízení komise (ES) č. 436/2009.

Žalobce dále namítal, že výrok o sankci je nepřezkoumatelný s tím, že pouze obecné odkazy a citace vět z rozsudků soudů zcela neodpovídají povinnosti dodržování přísných pravidel stanovených právním předpisem při ukládání pokut. V dané věci nelze hovořit o řádném odůvodnění ukládané sankce. Povinností žalovaného i prvostupňového správního orgánu bylo uvést jednotlivé logické kroky, které je vedly ke stanovení konkrétní výše pokuty. Tyto bylo třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty byla přezkoumatelná. Hodnocení povahy protiprávního jednání musí rozlišovat zvažované okolnosti na přitěžující a polehčující. Uvede-li správní orgán, že k nějaké okolnosti přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu jí přiřadil, stává se takové tvrzení neurčitým a v důsledku toho i nepřezkoumatelným. Žalovaný odůvodnil výrok ohledně výše pokuty pouze v obecné rovině, zcela neadresně a nepřezkoumatelným způsobem. Žalobce poukázal na čl. 1 a 2 Ústavy, čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Výše uložené sankce, jakož i její odůvodnění, svědčí o tom, že správní orgány zneužily meze správního uvážení, čímž opětovně zatížily napadené rozhodnutí zjevnou nezákonností. Nezákonné je rovněž tvrzení, že správní orgán je povinen se zabývat majetkovými poměry žalobce až na jeho oznámení o likvidačním charakteru pokuty.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že vydal dne 14. 4. 2016 opravné rozhodnutí, kterým absentující označení ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu doplnil a tím napadenou vadu zhojil. Změna výroku prvostupňového rozhodnutí spočívala ve změně specifikace místa spáchání deliktu, kdy místo provozovny Přítluky je uvedena provozovna Rakvice, k čemuž žalovaný přistoupil na základě námitky žalobce po ověření jeho tvrzení ve vztahu k místu spáchání deliktu. Další změna spočívala v doplnění specifikace ustanovení provádějící vyhlášky, neboť prvostupňový správní orgán uvedl pouze porušení zákonného ustanovení (povinnost vést evidenční knihy mj. podle prováděcího právního předpisu). Postup žalovaného je v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Ke změně výroku napadeného rozhodnutí přistoupil žalovaný na základě skutkových okolností, které vyplývají ze spisového materiálu. Změna výroku napadeného rozhodnutí není vzhledem ke svému charakteru způsobila ohrozit práva nebo právní jistoty žalobce a nemá ani vliv na výši uvedené pokuty. Postup žalovaného je souladný se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního procesu. Správní řízení tvoří v zásadě jeden celek a není tedy vyloučeno, aby odvolací správní orgán vady řízení před správním orgánem prvního stupně napravil.

Žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal s odvolacím důvodem žalobce týkajícím se oznámení o změně zahájení správního řízení. Oznámení o zahájení řízení a výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku, uvedení místa, času a způsobu spáchání, popř. uvedení jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pojem „uvádění do oběhu“ je definován v zákoně o vinohradnictví a vinařství široce jako „nabídka produktu k prodeji, jeho prodej nebo jiná forma jeho nabídky ke spotřebě,

včetně skladování pro potřeby prodeje, případně přepravy pro potřeby prodeje, nebo nabídky ke spotřebě“. Je-li předmětem činnosti žalobce výroba a obchod, nemohla být výroba vína v daném množství 1 250 l určena k jinému účelu, než k nabídce prodeje a prodeji. Žalobce nepochybně uvedl předmětné víno do oběhu ze své provozovny a tuto skutečnost nijak nevyvrací ani to, že uvádění do oběhu bylo zjištěno také v prodejně maloobchodu. Vymezení skutkové podstaty deliktu nevyžaduje identifikaci formy uvádění do oběhu.

Celkové množství předmětného vína uvedeného do oběhu je podloženo protokolem o kontrole, potažmo jeho přílohou. Podklady řízení jsou vymezeny na str. 5 prvostupňového správního rozhodnutí, byly provedeny jako důkaz a žalobce byl o podkladech řízení a jejich provedení informován oznámením o zahájení správního řízení. K provedení důkazu se žalobce nedostavil. Není pravdou, že by se žalovaný nezabýval aspekty zániku odpovědnosti podle ust. § 40 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství. V průběhu správního řízení žalobce námitku ve vztahu k zániku odpovědnosti neuplatnil, proto se prvostupňový správní orgán k otázce zániku odpovědnosti výslovně nevyjádřil. S ohledem na to, že správní řízení bylo zahájeno 27. 6. 2014 a ke spáchání skutku došlo v období květen – srpen 2013, je zřejmé, že k uplynutí subjektivní ani objektivní prekluzivní lhůty nedošlo.

Pokud se týká námítky ve vztahu k vymezení skutků co do místa, času a způsobu spáchání, je požadavek na řádnou identifikaci skutků po provedené změně výroku napadeného rozhodnutí zcela splněný.

V případě vymezení nesplnění povinnosti žalobce vést řádně evidenční knihy datem kontroly, považuje žalovaný takový postup za možný, neboť je jasné, že minimálně k datu zjištění nemá žalobce řádně vedenou vinařskou evidenci. Podle § 14 odst. 10 vyhlášky evidenci o zásobách vína vede osoba uvedená v § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství na vzoru uvedeném v příloze č. 32. Podle § 30 odst. 1 tohoto zákona fyzická nebo právnická osoba, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům je povinna vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie, tímto zákonem a prováděcím právním předpisem. Název vyhlášky č. 323/2004 Sb. zní „Vyhláška č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství“. Je tedy zřejmé, že jde o prováděcí předpis k tomuto zákonu. Z citace § 30 odst. 1 tohoto zákona vyplývá, že je zde zakotvena povinnost vést evidenční knihy mj. podle prováděcího právního předpisu. Z citace ust. § 14 odst. 10 vyhlášky je zcela zřejmá i návaznost na přílohu č. 32. Právní závaznost této přílohy je dovozena žalovaným rovněž na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Zde se žalovaný vyjádřil i k námitce ohledně nezaevidování vín za měsíc červenec. Žalovaný zde uvedl, že lhůty pro zápisy do evidenčních knih upravuje předpis Evropské unie, a to nařízení komise (ES) č. 436/2009. Podle čl. 45 odst. 1 nařízení ES č. 436/2009 se zápisy do evidenčních knih provádějí u vstupu, nejpozději v pracovní den po příjmu, u výstupu nejpozději třetí pracovní den po odeslání. Žalobce ani ke dni 14. 8. 2013 neměl zaznamenány vstupy a výstupy za měsíc červenec a je tedy zřejmé, že stanovené lhůty dodrženy nebyly. Nebylo povinností správního orgánu konkretizovat prodeje. To, že údaje za měsíc červenec chyběly, vyplývá i z vyjádření žalobce o plnění uloženého opatření, kde žalobce uvedl, že do evidenční knihy byly zapracovány prodeje měsíce července. Pokud jde o odůvodnění výše pokuty, žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Správní orgán se zabýval všemi zákonnými kritérii stanovenými pro výměru pokuty a každé úvaze je přisouzena váha přitěžující či polehčující. Žalovaný setrval na svém názoru vyličeném v napadeném rozhodnutí, že kritériem likvidačnosti pokuty není nutné se zabývat automaticky, vždy ale pouze v případě, že podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, je zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter či v případě podložené námitky účastníka řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Obsah nařízeného jednání před soudem

V rámci nařízeného jednání před soudem setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Zástupce žalobce poukázal ve vztahu k uplatněnému žalobnímu bodu, že ve výroku I. zcela absentuje označení ustanovení správního řádu, na základě něhož žalovaný rozhodl o změně výroku usnesení, kterým bylo označení ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu doplněno, bylo vydáno až po podání žaloby a dále v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 4 As 95/2013 – 35.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a 70 s.ř.s.). Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl v rámci nařízeného jednání. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Dále soud vypořádává jednotlivé žalobcem uplatněné žalobní námitky.

Žalobce namítal, že v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného zcela absentuje ustanovení, na jehož základě žalovaný rozhodl o změně prvostupňového správního rozhodnutí a tím měl zatížit napadené rozhodnutí zjevnou nezákonností. K této námitce uvádí soud následující.

V rámci žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného absentuje v jeho výrokové části uvedení právního ustanovení, podle něhož bylo o změně rozhodováno – konkrétně se jedná o uvedení ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož platí, že jestliže odvolací orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit.

Podle ust. § 68 odst. 1 správního řádu platí, že rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.

Podle ust. § 68 odst. 2 věta první správního řádu platí, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků podle ust. § 27 odst. 1.

V dané věci v napadeném rozhodnutí žalovaného absentovalo uvedení procesněprávního ustanovení, na jehož základě došlo ke změně výroku prvostupňového správního rozhodnutí. V řešeném žalobním bodu žalobce nevytýkal žádnou jinou vadu výroku (např. absenci hmotněprávního ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno). Ve vztahu k této žalobní námitce dále v rámci nařízeného jednání před soudem právní zástupce žalobce poukázal na skutečnost, že sice ve věci bylo vydáno opravné rozhodnutí žalovaným, kterým bylo označení ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu doplněno, ovšem k tomuto doplnění došlo až po podání žaloby a v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 4 As 95/2013 – 35, z něhož bylo zdůrazněno, že provedeným opravným rozhodnutím nelze měnit obsah původního rozhodnutí; pokud správní orgán takto postupoval opravným rozhodnutím podle ust. § 70 správního řádu, měnil obsah svého dříve vydaného rozhodnutí a nezbylo by, než v rámci následného přezkumu takové opravné rozhodnutí zrušit pro nezákonnost, neboť jiné vady rozhodnutí, než ty, které naplňují hypotézu ust. § 70 správního řádu, lze napravit výhradně cestou řádných či mimořádných opravných prostředků, popř. v rámci soudního přezkumu.

Podle ust. § 70 správního řádu platí, že opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení, anebo opravnému rozhodnutí, má pouze účastník, který může být přímo dotčen.

Z výroku žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s jeho odůvodněním zcela jasně vyplývá, že neuvedení ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je zřejmou nesprávností písemného vyhotovení rozhodnutí, jenž je podřaditelná pod možnost opravy takové nesprávnosti ve smyslu ust. § 70 správního řádu. Na str. 10 písemného vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného je jednoznačně uvedeno, že „Pokud se týká změny výroku napadeného rozhodnutí, postup odvolacího orgánu je v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu věta první před středníkem“, podle kterého „Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit“.

Ke změně výroku napadeného rozhodnutí odvolací orgán přistoupil na základě skutkových okolností, které vyplývaly ze spisového materiálu. Změna výroku napadeného rozhodnutí vzhledem ke svému charakteru není způsobila ohrozit práva nebo právní jistotu účastníka řízení a nemá ani vliv na výši uložené pokuty. Postup odvolacího orgánu je tak v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního procesu. V rámci přezkumu souladu napadeného rozhodnutí a prvostupňového správního řízení s právními předpisy odvolací orgán žádné další vady neshledal. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. SZPI/AG703-31/2014 bylo žalobou napadené rozhodnutí opraveno právě postupem ve smyslu ust. § 70 správního řádu, a to tak, že došlo k doplnění uvedení ustanovení procesněprávního předpisu, podle něhož ke změně došlo – tedy § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že odvolání žalobce proti tomuto opravnému rozhodnutí bylo Ministerstvem zemědělství, odborem potravinářským ze dne

28. 6. 2016, č. j. 34133/2016/MZE-18121 zamítnuto a napadené opravné rozhodnutí bylo potvrzeno. Ve smyslu shora citovaného ustanovení § 70 správního řádu není rozhodné, že k vydání opravného rozhodnutí došlo až po podání žaloby. Opravným rozhodnutím nedošlo ke změně obsahu dříve vydaného rozhodnutí ani z věcného, ani z právního hlediska, rozhodnutím se neměnily práva či povinnosti adresáta původního rozhodnutí. Odkaz na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu proto není v dané věci případný. Je zřejmé, že opravným rozhodnutím nedošlo k libovůli správního orgánu, ale pouze k opravě zřejmé nesprávnosti písemného vyhotovení rozhodnutí. Uvedenou žalobní námitku proto soud shledává jako nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že „nebyly ani naplněny zákonné podmínky pro uvedené ve výroku I. – mění“. K této obecné žalobní námitce uvádí soud následující. Důvodem pro změnu výroku ad 1) prvostupňového správního rozhodnutí byla k námitce žalobce ověřená skutečnost, že k nalahvování předmětného vína došlo nikoliv v provozovně žalobce Přítluky, ale v provozovně Rakvice. K této změně žalovaný na str. 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že byla provedena na základě námítky žalobce, že jak v protokolu o odběru vzorků ze dne 3. 6. 2013, tak i v protokolu o zkoušce a posudku je jednoznačně ve vztahu k výrobcí na etiketě deklarováno - plněno v: Vinařství Přítluky s.r.o., Přítluky, provozovna Rakvice. Žalovaný dovodil, že z uvedených dokumentů vyplývá deklarace o plnění vína v provozovně Rakvice, proto na základě námítky, že víno bylo uváděno do oběhu z uvedené provozovny žalovaný provedl změnu výroku napadeného rozhodnutí tak, aby vymezení místa uvádění do oběhu předmětného vína odpovídalo skutečnosti.

Pokud jde o výrok ad 2) rozhodnutí, žalovaný doplnil údaj o porušení povinnosti vést řádně evidenční knihy stanovené v § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství o uvedení textu „a v § 14 odst. 10 ve spojení s přílohou č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 323/2004 Sb.“). V této části žaloby žalobce předmětnou žalobní námitku nijak nekonkretizoval, obecně k ní soud uvádí, že šlo pouze o upřesnění znění právní kvalifikace, bez vlivu na skutkové či právní posouzení věci; takové upřesnění je odvolací správní orgán oprávněn učinit.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný zákonným způsobem nevypořádal s odvolacím důvodem žalobce týkajícím se oznámení o změně zahájení správního řízení. K této žalobní námitce soud uvádí, že z ní nejsou jasné, jaké konkrétní skutkové či právní důvody v ní žalobce vytýká napadenému rozhodnutí žalovaného, přičemž soud není povolán, aby za žalobce konkrétní skutkové a právní důvody nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vyhledával. Napadené rozhodnutí žalovaného se s označenou žalobní námitkou vypořádalo na str. 6 – 8. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, „ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z níž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, zveřejněném pod č. 488/2005 Sb.NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 – 5). Ličení

skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které jí citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substancie přednesu stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost následně procesní obrany“. Žalobce dostatečným způsobem v tomto žalobním bodu neupřesnil, v jakých mezích se má soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí pohybovat, proto se nelze s obecně vymezeným žalobním bodem vypořádat.

Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost výroku I. bod 1 rozhodnutí, a to z důvodu nedostatečné a nesprávné identifikace skutku, jak z hlediska časového, místního, tak i způsobu spáchání. K tomu žalobce uvedl následující konkrétní tvrzení. Skutek nebyl vymezen co do prokazatelného množství vína v návaznosti na místo údajného spáchání správního deliktu (viz odběr vzorku na prodejně maloobchodu v okrese Hradec Králové), proto není přezkoumatelným způsobem zjistitelné místo, čas spáchání a množství. Z výroku není patrný prokazatelně zjištěný skutkový stav k uvedenému času spáchání skutku, kdy tento jednoznačně označuje den, kdy proběhla u žalobce kontrola, nikoliv kdy byl údajně skutek spáchán. Dále není zřejmé, jakou formou byl spáchán, zda skladováním, prodejem či podobně. Správním orgánem nemohla být za daných okolností identifikována forma uvádění vína do oběhu, přičemž nebyl ani řádně zjišťován skutkový stav věci a tento nebyl ani prokázán.

Soud k tomu v souladu s rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2015, č. j. 30 A 77/2013 – 68 a ze dne 23. 1. 2017, č. j. 30 A 102/2014 – 69 uvádí, že otázka řádného popisu skutku má svou praktickou relevanci z několika hledisek. V první řadě se jedná o hledisko nezaměnitelnosti popisu skutku. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že při rozhodování o jiných správních deliktech musí být skutečně jak popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí, což potvrzuje i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu ve správním trestání. Krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007 – 63, podle něhož „...výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto neopomenutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný právní názor v projednávané věci. Musí proto být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla ustanovena správní sankce.“ Toto vnímání důležitosti popisu skutku bylo dále prohloubeno sjednocujícím právním názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, podle něhož „...výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku, uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i

uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvedeli správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.].“ Smyslem citovaných právních názorů z judikatury Nejvyššího správního soudu je zajištění srozumitelnosti, přezkoumatelnosti a nezaměnitelnosti rozhodnutí o správním deliktu, kterou má zajišťovat již samotný výrok rozhodnutí. Nezaměnitelnost popisu skutku hraje významnou roli zejména z pohledu zásady ne bis in idem. Toto dělení deliktu má nepochybně vliv na otázku prekluze správněprávní odpovědnosti za delikt.

Požadavek nezaměnitelnosti výroku ukládajícího sankce za správní delikt neznámá, že by měl být výrok o vině za spáchání správního deliktu zahrčen všemi podrobnostmi skutkového děje, které nemají přímou relevanci ve vztahu k zákonným znakům předmětné skutkové podstaty správního deliktu. Jak vyplývá z výše uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, v popisu skutku je nutné uvést místo, čas a způsob spáchání, popř. i jinou skutečnost, již je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pro posuzování řádné identifikace skutku je proto především podstatné, zda je skutek vymezen z hlediska místa, času a způsobu jeho provedení. Žalobce, jak již bylo výše uvedeno, namítal nedostatečné vymezení spáchání správního deliktu spočívajícího v uvedení do oběhu vína označeného jako Tramín červený, víno s přívlastkem, pozdní sběr, suché, alk. 13 % obj., ročník 2011, oblast Morava, podoblast Velkopavlovická, obec Boleradice, trať Hora Šejby, ev. č.j. 91H1-12, šarže č. 252011/04/13, celkové množství 1 250 l, v období od 3. 5. 2013 (nalahvování) do blíže neurčeného data předcházejícího dni 14. 8. 2013 (provedení kontroly), které s ohledem na porovnání analytických hodnot vyplývajících z protokolu o zkoušce o analytickém rozboru vína č. 1205238 ze dne 22. 5. 2012 a analytických hodnot vyplývajících z protokolu a posudku o zkoušce č. P071-60458/13/A01 ze dne 16. 7. 2013, jako jsou skutečný alkohol, celkový alkohol, hustota a těkavé kyseliny (při zohlednění stanovených odchylek a nejistot měření) nebylo vyrobeno z žalobcem deklarovaného vína Tramín červený, pozdní sběr, šarže č. 1012411, zaříděného rozhodnutím SZPI č. j. 91H1-12. Tím žalobce způsobil, že označení vína je klamavé a může uvádět spotřebitele v omyl a jednal tak v rozporu s čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2002; naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství.

Předmětný správní delikt tedy spočívá v porušení povinnosti stanovené předpisem Evropské unie upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty s tím, že žalobce uvedl do oběhu víno, jehož označení je klamavé a může uvádět spotřebitele v omyl. Prokáže-li se při kontrole, že k uvedení klamavě označeného vína na trh došlo, je skutková podstata správního deliktu naplněna, neboť správní orgán zjistil, že v době kontroly je víno na trhu. Spolu s přesným označením šarže vína a množstvím vína uvedeného na trh je uvedení data kontroly dostatečným vymezením správního deliktu, které brání dvojímu potrestání pachatele a zároveň umožňuje případné přísnější potrestání pachatele za delikt opakovaný. Zpětné prokazování faktického přesného okamžiku uvedení vína do oběhu ze strany správních orgánů by mohlo učinit ukládání sankcí právníckým osobám nemožným. Zároveň takový postup není nutný, protože je v rozporu se zákonem již samotné uvedení klamavě označeného vína na trh. To se týká i vymezení všech případných míst, kde docházelo k uvádění závadného vína na trh. Tento údaj není pro přesné označení správního deliktu bez dalšího nutný (srov.

např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2015, č. j. 30 A 77/2013 – 68 a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 2 As 187/2015 – 35). Není rovněž potřeba ve výroku zmiňovat přesnou formu uvádění do oběhu, neboť postačí, aby byl skutek žalobce vyličen ve výroku rozhodnutí způsobem, jako je uvedeno v prvostupňovém správním rozhodnutí, resp. žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného („z provozovny Rakvice v období od 3. 5. 2013 /nalahvování/ do blíže neurčeného data předcházejícího dni 14. 8. 2013 /provedení kontroly/ uvedl do oběhu víno označené ...“).

Žalobce dále namítal, že není patrné, na podkladě jakých skutečností byl tento skutek vymezen, uvedení odkazu pouze na protokoly a posudky o zkoušce je nedostatečné, neboť pouze výrok rozhodnutí je vymahatelný správní exekucí. K této žalobní námitce soud odkazuje na posledně shora uvedené závěry a doplňuje, že ve výroku I. bod 1) rozhodnutí je skutek zcela jednoznačně vymezen také údajem, na jehož základě má správní orgán za to, že bylo uvedeno víno do oběhu jiné, než vyrobené z žalobcem deklarovaného vína Tramín červený, pozdní sběr, šarže č. 1012411, zatřízeného rozhodnutím SZPI č. j. 91H1-12, a to z důvodu porovnání analytických hodnot vyplývajících z Protokolu o zkoušce o analytickém rozboru vína č. 1205238 ze dne 22. 5. 2012 a analytických hodnot vyplývajících z Protokolu o posudku o zkoušce č. P071-60458/13/A01 ze dne 16. 7. 2013, a to konkrétně analytických hodnot: skutečný alkohol, celkový alkohol, hustota a těkavé kyseliny (při zohlednění stanovených odchylek a nejistot měření). Takové označení popisu skutku je v této části zcela dostačující.

Žalobce dále namítal, že oznámení o zahájení řízení a výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku, uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 – 66). Žalobce dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2013, sp. zn. 31 A 9/2011. Dále namítal, že přesné uvedení doby spáchání správního deliktu je třeba uvést i z toho důvodu, aby se mohl správní orgán vypořádat s námitkou, že došlo k zániku odpovědnosti za správní delikt. Ust. § 40 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství stanoví jednak dobu subjektivní, jednak dobu objektivní. Podle názoru žalobce vymezení skutku zcela schází a takovým způsobem je žalobce krácen ve svých právech na obhajobu.

K této žalobní námitce soud odkazuje v její části týkající se popisu skutku ve výroku rozhodnutí na shora uvedené závěry soudu ohledně nároků na popis skutku ve výrokové části rozhodnutí. Výrok rozhodnutí odpovídá požadavkům uvedeným v žalobcem poukazovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu i Krajského soudu v Brně a v souladu s nimi soud vyložil uvedenou problematiku shora ve vztahu k nyní projednávané věci. Pokud jde o oznámení o zahájení řízení a nároky na něj ve smyslu popisu skutku, uvádí soud následující.

Z ust. § 46 odst. 1 správního řádu vyplývá, že řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak

kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

Žalobce namítá, že vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení bylo provedeno nedostatečným způsobem. K tomu soud uvádí, že z listiny označené jako „Oznámení o změně Oznámení o zahájení řízení vedeného pod sp. zn. SZPI/AG703/2014, č. agendy SŘ-056/7/2014 ze dne 8. 4. 2015“ vyplývá, že skutky dávané žalobci za vinu jsou vylíčeny dostatečným způsobem, jak co do uvedení místa, času i způsobu spáchání, přičemž soud k této problematice rovněž odkazuje na závěry zaujaté k námitce týkající se popisu skutku ve výroku rozhodnutí. Vymezení skutku, pro který bylo správní řízení zahájeno, je konkrétní a významně se neliší od vymezení skutku ve výrokové části rozhodnutí. Žalobci tak muselo být zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno a bylo mu tím zaručeno právo účinně se v daném řízení hájit. Platí, že teprve ve výrokové části rozhodnutí popíše správní orgán podrobná skutková zjištění účinná v průběhu správního řízení, přičemž tento popis bude z logiky věci přesnější a úplnější, než popis uvedený v oznámení o zahájení řízení. Obecně dále platí, že v průběhu řízení lze vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledcích dokazování, přičemž tak může dojít např. k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, k rozsahu způsobeného následku apod. Soud dále připomíná, že žalobce konkrétně proti posledně citované listině prvostupňového správního orgánu v žalobě ničeho nenamítal, např. že by takový postup byl rozporný s konkrétním ustanovením zákona, že by v jeho důsledku nebyla zachována práva žalobce apod. Nad rámec uvedeného soud dále poznamenává, že nedošlo k žádnému zásadnímu rozšíření žalobci za vinu kladených skutků, ale pouze k upřesnění původního předmětu řízení.

Žalobce dále namítal, že přesné uvedení doby spáchání správního deliktu je třeba uvést i z toho důvodu, aby se mohl správní orgán vypořádat s námitkou, že došlo k zániku odpovědnosti za správní delikt. Ust. § 40 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství stanoví jednak dobu subjektivní, jednak dobu objektivní. Správní orgány se zabývaly pouze ust. § 40 odst. 2, nikoliv však ust. § 40 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství. K této námitce soud uvádí, že pokud jde o uvedení doby spáchání správních deliktů, pak ve vztahu k prvnímu skutku odkazuje soud na shora uvedené a ve vztahu k druhému zjištěnému skutku soud připomíná, že zpětné prokazování faktického přesného okamžiku uvedení vína do oběhu ze strany správních orgánů by mohlo činit ukládání sankcí právníckým osobám nemožným, proto soud považuje za dostatečné vymezení časového období ke dni zjištění porušení povinnosti, tj. ke dni provedené kontroly, přičemž to samé se týká i porušení povinnosti vést řádně evidenční knihy. Požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku zde není porušen, neboť shledání viny za specifikované správní delikty pokrývá tato protiprávní jednání žalobce od neurčitého okamžiku v minulosti až do data provedení kontroly. Předmětného správního deliktu se pachatel dopustí tím, že poruší povinnost vést řádně evidenční knihy. Prokáže-li se při kontrole, že k této skutečnosti došlo, je tím naplněna skutková podstata předmětného správního deliktu. V případě porušení povinnosti vést evidenční knihy řádným způsobem je totiž návaznost příslušného správního deliktu na provedení kontroly zřejmá, přičemž ani zde není zapotřebí, aby správní orgán zjišťoval a prokazoval přesné období, ve kterém žalobce nevedl řádně evidenční knihy. Skutková podstata správního deliktu byla naplněna tím, že k určitému datu byly evidenční knihy ve stavu, který bylo možno označit za nedostatečný

z pohledu nároku na jejich řádné vedení. Požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku není porušen, neboť vztahení jednání k provedené kontrole pokrývá protiprávní jednání od neurčitého okamžiku v minulosti až do data kontroly. Žalobce z podle něj nedostatečného označení správních deliktů nedovozuje žádný konkrétní dopad do svých práv, kdy např. v žalobě konkrétně netvrdí, že by mělo dojít k zániku odpovědnosti za správní delikt a z jakých důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 2 As 187/2015 – 35).

Podle ust. § 40 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství platí, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájí řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. K citované žalobní námitce soud uvádí, že na str. 8 v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný vyslovil, že *„Podle ust. § 40 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájí řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. V průběhu správního řízení účastník námitku ve vztahu k zániku odpovědnosti neuplatnil, proto se prvoinstanční správní orgán k otázce zániku odpovědnosti výslovně nevyjádřil. S ohledem na to, že správní řízení bylo zahájeno 27. 6. 2014 a ke spáchání skutku došlo v období květen – srpen 2013, je zřejmé, že k uplynutí subjektivní ani objektivní prekluzivní lhůty nedošlo.“* Z citované části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný uvedeným ustanovením citovaného zákona ve vztahu k předmětné věci zabýval. Žalobce vůči těmto závěrům ničeho konkrétně nenamítá.

Zcela nad rámec žalobních námitek soud uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že dvouletá lhůta ve smyslu ust. § 40 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství překročena v dané věci nebyla. O prvním skutku kladeném žalobci za vinu se správní orgán dozvěděl z protokolu a posudku o zkoušce ze dne 16. 7. 2013 a ve vztahu ke druhému skutku žalobci kladenému za vinu dne 14. 8. 2013 (čas provedení kontroly), oznámení o zahájení řízení bylo vydáno dne 17. 6. 2014 a shora zmiňované oznámení o změně oznámení o zahájení správního řízení bylo vydáno dne 8. 4. 2015.

Žalobce dále namítal, že „stěží mohl být skutek definován na základě ve výroku uvedených analytických hodnot, na něž žalovaný odkázal, a to za stavu, kdy některé ani nebyly prováděny“. K této žalobní námitce soud uvádí, že jde o nekonkrétní námitku, neboť žalobce neupřesňuje, které analytické hodnoty uvedené ve výroku rozhodnutí nebyly zjišťovány. Soud připomíná, že výrok I. bod 1 rozhodnutí uvádí z analytických hodnot konkrétně skutečný alkohol, celkový alkohol, hustotu a těkavé kyseliny (při zohlednění stanovených odchylek a nejistot měření). Jak protokol o zkoušce o analytickém rozboru vína č. 1205238 ze dne 22. 5. 2015, tak posudek P071-60458/13/A01 a připojený protokol o zkoušce ze dne 16. 7. 2013 obsahuje ve výroku rozhodnutí citované analytické hodnoty.

Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost výroku I. bod 2) rozhodnutí, a to z důvodu, že výrok neobsahuje specifikaci skutku v podobě precizně formulované skutkové věty. K této obecné námitce soud odkazuje na již shora zaujaté stanovisko ohledně specifikace skutku v případě druhého správního deliktu. Dále konkrétně k tomuto žalobnímu bodu žalobce namítal, že skutková podstata správního deliktu podle ust. § 39 odst. 5 zákona o

vinohradnictví a vinařství je normou odkazující na porušení ust. § 30 odst. 1 tohoto zákona, ovšem toto ustanovení představuje pouze obecný odkaz na další právní předpisy. Povinnost vést evidenci konkrétním způsobem z ust. § 30 odst. 1 zákona nevyplývá, tudíž nelze považovat za přezkoumatelné rozhodnutí o spáchání správního deliktu, které vytyká porušení ustanovení neukládajícího konkrétní povinnost. Podle žalobce není ani zřejmá souvislost popsaného protiprávního jednání v návaznosti na uvedený odkaz na ust. § 14 odst. 10 vyhlášky, kdy toto ustanovení je prováděcím ustanovením k § 6 odst. 4, § 11 odst. 3 písm. c), § 30 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství, nikoliv k ust. § 30 odst. 1 tohoto zákona. Není zřejmé, jaká je návaznost na vzor č. 32 vyhlášky. Správní orgány tedy konkrétní ustanovení, které mělo být porušeno, neuvedly ve výroku. Ve výroku je přitom třeba uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, která byla zaviněným jednáním porušena. K této žalobní námitce uvádí soud následující.

V poukazovaném výroku rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že žalobce v provozovně Horní 114, 692 01 Přitluky dne 14. 8. 2013 (provedení kontroly) porušil povinnost vést řádně evidenční knihy stanovenou v § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství a v § 14 odst. 10 ve spojení s přílohou č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 323/2004 Sb.“) tím, že: a) v evidenční knize vedené dle vzoru uvedeného v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb. uvedl nepravdivý údaj o množství nakoupeného vína Tramín červený, šarže č. 252011, když uvedl, že jej nakoupil 1 300 l, ačkoliv jej skutečně nakoupil 1 250 l (veškeré zatříděné množství), b) nezpracoval řádně evidenční knihu vedenou dle vzoru uvedeného v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., když řádně nezaevidoval prodeje vín za měsíc červenec 2013, čímž se účastník řízení dopustil spáchání správního deliktu podle § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství.

Podle ust. § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství platí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako osoba, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, dopustí správního deliktu tím, že nevede evidenční knihy, nebo je nepředloží na žádost orgánu dozoru podle § 30 odst. 1 a 2.

Podle ust. § 30 odst. 1 citovaného zákona platí, že fyzická nebo právnická osoba, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, je povinna vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie, tímto zákonem a prováděcích právním předpisem.

V řešeném výroku rozhodnutí je zcela jednoznačně vymezeno, že se žalobce dopustil spáchání správního deliktu podle shora citovaného ust. § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství, a to tím způsobem, že porušil povinnost vést řádně evidenční knihy, přičemž tato povinnost vyplývá z ust. § 30 odst. 1 citovaného zákona. Rozsah a způsob vedení evidenční knihy pak vyplývá z ve výroku citovaného ust. § 14 odst. 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb. (což je prováděcí vyhláška k zákonu o vinohradnictví a vinařství), podle něhož platí, že evidenci o zásobách vína vede osoba uvedená v § 30 odst. 1 zákona na vzoru uvedeném v příloze č. 32. Žalobou napadené odvolací rozhodnutí žalovaného doplnilo právní specifikaci ve vztahu k tomuto skutku o uvedení ust. § 30 a § 14 odst. 10 zákona o vinohradnictví a vinařství. Takový popis skutku po právní stránce plně odpovídá citovaným právním předpisům.

Zvolenou právní kvalifikací zjištěného skutku žalovaný zcela dostál své povinnosti vymezit skutek ve vztahu k uvedení porušení hmotněprávních předpisů. Ust. § 30 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství stanoví, že prováděcí právní předpis (vyhláška č. 323/2004 Sb., pozn. soudu) stanoví podrobnosti způsobu a rozsahu vedení, uchovávání a předkládání evidenčních knih podle odst. 1 a 2. Proto také ust. § 14 vyhlášky č. 323/2004 Sb. obsahuje v hranaté závorce pod nadpisem odkaz na toto ustanovení. Žalovaným zvolený popis právního hodnocení skutku je správný.

Žalobce dále namítal, že nepřezkoumatelná je skutečnost, kdy žalovaný tvrdí, že žalobce nezaevidoval prodeje vín za měsíc červenec 2013, aniž by tyto prodeje konkretizoval, a to zejména v návaznosti, kdy jak uvádí na str. 6 žalovaného rozhodnutí, povinnost evidovat výstupy (prodeje) je až třetí den po odeslání podle nařízení komise (ES) č. 436/2009. Z uvedeného je jednoznačná nedostatečná identifikace skutku. K této žalobní námitce soud poukazuje na svoje závěry shora uvedené týkající se druhého žalobci za vinu kladeného skutku. Skutek byl konkretizován tím, že byl popsán zcela srozumitelně, a to tak, že žalobce nezaevidoval prodeje vín za měsíc červenec 2013 (tedy žádné prodeje), přičemž tyto skutečnosti žalobce nijak nerozporuje, z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce listinou doručenou správnímu orgánu dne 23. 8. 2013, označenou jako „Věc: vyjádření k žádosti o poskytnutí součinnosti, opatření č. P027-70394/13/D“ správnímu orgánu sdělil, že do evidenční knihy byly zapracovány prodeje za měsíc červenec. Kontrola byla provedena 14. 8. 2013 (tedy dva týdny po uplynutí měsíce červenec 2013), z čehož vyplývá nedůvodnost rozporování argumentace žalovaného uvedená v této žalobní námitce (viz povinnost evidovat výstupy – prodeje) třetí den po odeslání. Jak správně uvádí ve svém vyjádření k žalobě žalovaný, jestliže účastník řízení ani ke dni 14. 8. 2013 neměl zaznamenány vstupy a výstupy za měsíc červenec, je zřejmé, že stanovené lhůty dodrženy nebyly.

Žalobce dále namítal, že výrok o sankci obsahuje pouze obecné odkazy a citace vět z rozsudků soudů, což neodpovídá povinnosti dodržování přísných pravidel stanovených právním předpisem při ukládání pokut, neboť se jedná o správní trestání, jehož nezbytným předpokladem je precizní vymezení skutku, za jehož spáchání má být účastníkovi řízení uložena sankce. Žalobce namítal, že povinností žalovaného i správních orgánů prvního stupně bylo uvést jednotlivé logické kroky, které je vedly ke stanovení konkrétní výše pokuty, tyto bylo třeba formulovat precizně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení povahy protiprávního jednání musí rozlišovat závažné okolnosti na přitěžující a polehčující. Uvede-li správní orgán, že k nějaké okolnosti přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu, byť abstraktně vyjádřenou, jí přiřadil, stává se takové tvrzení neurčitým a v důsledku toho i nepřezkoumatelným. Žalovaný podle názoru žalobce odůvodnil výrok výše pokuty pouze v obecné rovině zcela neadresně a nepřezkoumatelným způsobem. Principy právní jistoty přitom ukládají správnímu orgánu povinnost vyrovnat se v odůvodnění s podmínkami, které pro úvahu zákon stanoví, aby mohlo být posouzeno, zda meze správní úvahy nebyly překročeny, či dokonce zneužity. Žalobce odkázal na čl. 1 a čl. 2 odst. 2 Ústavy, podle něhož je možno státní moc vykonávat pouze způsoby, které stanoví zákon, na čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (zásada ne bis in idem), čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (o posuzování činu z hlediska časové působnosti norem) a na čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod upravující procesní požadavky na proces, v němž je komukoliv ukládána sankce za čin, který vnitrostátní předpisy subsumují pod pojem deliktu.

Žalobce dále namítal, že výše uložené sankce jakož i její odůvodnění svědčí o tom, že správní orgán i žalovaný zneužili meze správního uvážení.

K této žalobní námitce soud uvádí, že pokud jde o vymezení skutku, tento byl proveden v rámci výroků napadeného rozhodnutí žalovaného zcela dostatečným způsobem (jak je vyličeeno shora). Z ust. § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství vyplývá, že při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu spáchání a jeho následkům a okolnostem, z nichž byl správní delikt spáchán. V případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením, nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti a nejednalo se o produkt jiný než zdravotně nezávadný, nebo klamání spotřebitele spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví, může se od uložení pokuty upustit.

Na str. 8 – 10 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného se žalovaný zcela dostatečným a konkrétním způsobem zabýval závažností správních deliktů, způsobem jejich spáchání, následkům a okolnostem, za nichž byly správní delikty spáchány. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konkrétně uvedl následující úvahy:

Pokud se týká namítané výše uložené pokuty, odvolací orgán přezkoumal úvahy, které správní orgán I. stupně užil při jejím určení. Odvolací orgán konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství, podle něhož se při určení výše pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.

Při úvaze o způsobu spáchání správních deliktů byla v neprospěch účastníka řízení hodnocena skutečnost, že právě účastník řízení byl osobou primárně odpovědnou za správnost označení vína, stejně jako za skutečnost, že jeho výroba bude řádně zdokumentována v evidenčních knihách. Dále bylo v neprospěch účastníka řízení hodnoceno, že klamavé označení bylo zjištěno u vína s přívlastkem pozdní sběr, které je obvykle prodáváno za vyšší cenu.

Ve vztahu k hodnocení způsobu spáchání správního deliktu odvolací orgán vyjímá slova „stejně jako za skutečnost, že jeho výroba bude řádně zdokumentována v evidenčních knihách“. Zatímco ve vztahu k označení vína je primární odpovědnost účastníka řízení na místě, neboť odpovědnost nesou dále i ti, kteří se na uvádění do oběhu podílejí v jeho fázích, za vedení vlastní vinařské evidence nese odpovědnost pouze účastník řízení a nikdo další. Citovanou část úvahy tedy odvolací orgán vyjímá, neboť z uvedeného důvodu je zatížena porušením zásady dvojího přičítání. Odvolací orgán tak ponechává a vyjadřuje souhlas s tím, že v neprospěch účastníka řízení je hodnocena skutečnost, že právě účastník řízení byl osobou primárně odpovědnou za správnost označení vína a dále, že bylo v neprospěch účastníka řízení hodnoceno, že klamavé označení bylo zjištěno u vína s přívlastkem pozdní sběr, které je obvykle prodáváno za vyšší cenu. K námitce vznesené účastníkem k této úvaze odvolací orgán uvádí, že skutečnost, že víno přívlastkové pozdní sběr je prodáváno za vyšší cenu, je obecně známá skutečnost a je logické, že míra poškození spotřebitele, pokud koupil víno jiné, než jaké očekával, a to bez ohledu na to, jestli byla deklarována jiná kategorie, je také vyšší.

Při hodnocení okolností, za nichž byly správní delikty spáchány, byla v neprospěch účastníka řízení hodnocena skutečnost, že množství nevyhovujícího produktu bylo vysoké. Účastník řízení uvedl do oběhu v předmětném období celkem 1250 l předmětného klamavě označeného vína. Z tohoto množství bylo na základě opatření č. P027-70394/13/D ke dni

22. 8. 2013 staženo z oběhu celkem 577 lahví á 0,75 l, což je 432,75 l. Při běžné obchodní praxi, kdy si spotřebitel kupuje průměrně jednu lahev vína, tak celkové množství nevyhovujícího vína mohlo působit i na stovky spotřebitelů. K námitce účastníka řízení ohledně stanovení hranic pro množství vysoké či malé, odvolací orgán odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 51/2010-76 ze dne 21. 12. 2011, v němž soud potvrdil, že „neexistují žádná pravidla, která by stanovila přesné limity pro hodnocení množství závadných potravin, vzhledem k různorodosti potravin je tudíž zřejmé, že je třeba vždy hodnotit množství potravin podle konkrétních okolností a podle jejich charakteru“. Úvaha prvoinstančního správního orgánu v dané věci o vysokém množství předmětného vína čítající přes tisíc litrů jistě nevybočuje z mezí správního uvážení. Odvolací orgán se tak s uvedeným hodnocením ztotožňuje.

Z hlediska následků spáchání správního deliktu byla prvoinstančním správním orgánem uvážena ve prospěch účastníka řízení skutečnost, že konkrétní škodlivý následek nebyl prokázán. Prvoinstanční správní orgán poukázal na skutečnost, že k poškození zájmů spotřebitele mohlo dojít v ekonomické rovině, kdy si zákazník za vynaložené finanční prostředky pořídil víno, které nemuselo splnit očekávání, které oprávněně mohl mít. Prvoinstanční správní orgán přitom poukázal na text rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 245/2002 ze dne 30. 7. 2004, kdy se v odůvodnění rozsudku soud vyjádřil mj. k hodnocení následků protiprávního jednání. Soud se zde přiklonil k závěru, že za škodlivý následek je možné považovat již jen pouhou možnost ohrožení práv spotřebitelů, tedy že následek protiprávního jednání lze vykládat jako možnost jeho vzniku. S těmito úvahami vyjadřuje odvolací orgán souhlas, pouze doplňuje, co v rámci úvahy ve vztahu k poškození zájmů spotřebitelů v ekonomické rovině prvoinstanční správní orgán opomněl uvést, totiž jakou váhu této okolnosti přičetl. Z logiky věci plyne, že uvedenou skutečnost nelze započíst jinak než v neprospěch účastníka řízení. Odvolací orgán ke vznesené námitce účastníka řízení, že šlo o víno perfektní kvality, uvádí, že spotřebitel má nejen právo na to, aby potraviny byly zdravotně bezpečné a měly odpovídající kvalitu, ale má právo rovněž na pravdivé informace. S ohledem na to, že v dané věci bylo prokázáno, že víno uváděné účastníkem do oběhu nebylo vínem, které bylo zaříděno jako Tramín červený, víno s přívlastkem pozdní sběr, suché, alk. 13 % obj., ročník 2011, oblast Morava, podoblast Velkopavlovická, obec Boleradice, trať Hora Šejby, ev. č.j. 91H1-12, je nasnadě, že informace odpovídající spotřebitel neměl, což nelze přičíst jinak než k tíži účastníka řízení.

Na základě úvah učiněných k jednotlivým zákonným kritériím vyhodnotil prvoinstanční správní orgán celkovou závažnost jako menší. Tomu odpovídá i výše pokuty činící 1,8 % zákonem stanoveného limitu (až 5 mil. Kč). Odvolací orgán považuje na základě shora uvedených úvah výši pokuty za přiměřenou.

Pro úplnost odvolací orgán uvádí, že úpravy úvah prvoinstančního správního orgánu provedl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 16/2003-56, rozsudek 6As 19/2005-52, rozsudek č. j. 4Ads 123/2009-99), podle které tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek a připouští se, aby odvolací orgán doplnil a upřesnil právní úvahy uvedené v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

Z citovaného odůvodnění žalovaného ohledně výše pokuty jednoznačně vyplývá, že se odvolací správní orgán zabýval zcela dostatečným způsobem všemi okolnostmi případu tak, aby mohlo dojít k zákonné úvaze ohledně určení výše pokuty ve smyslu ust. § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství. Správní orgán se tedy zabýval všemi zákonnými hledisky

určenými pro výměru pokuty, přičemž jim přisoudil podle uvedené úvahy přitěžující či polehčující váhu. Nelze ani dovodit, že by meze správní úvahy byly překročeny či dokonce zneužity. Z tohoto důvodu nelze přisvědčit namítanému porušení čl. 1, čl. 2 odst. 3 Ústavy či čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Žalobce ani konkrétně neuváděl, proč by ve vztahu k uvedené žalobní námitce mělo dojít k porušení zásady ne bis in idem (ne dvakrát o tomtéž). Pokud jde o posuzování činů z hlediska časové působnosti norem, žalobce ve vztahu k uplatněné žalobní námitce neuvedl žádná konkrétní tvrzení.

Nad rámce uvedené žalobní námitky soud uvádí, že hmotně i procesněprávní úprava platná v době rozhodování žalovaného i v době rozhodování soudu nedává žalobci příznivější postavení ve vztahu k posuzování zjištěného deliktního jednání. Hmotněprávní úprava provedená zákonem o vinohradnictví a vinařství není pro žalobce příznivější k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, ani k datu vydání tohoto rozsudku [viz ust. § 39 odst. 1 písm. ff), § 39 odst. 5 a § 39 odst. 6 písm. c) tohoto zákona, ve znění k 31. 3. 2017 a § 39 odst. 2 písm. bb), § 39 odst. 7 písm. c) tohoto zákona, ve znění platném k datu vyhlášení tohoto rozsudku]. K zániku odpovědnosti za projednávaný správní delikt (nově by se jednalo o přestupek) nedošlo ani z pohledu aktuálně platné právní úpravy – zákona č. 250/2016 o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich – viz ust. § 30 písm. b), § 31, § 32 odst. 2 a 3 citovaného zákona.

V poslední žalobní námitce žalobce namítal, že tvrzení žalovaného, že je povinen se zabývat majetkovými poměry až na oznámení žalobce o likvidačnosti pokuty, je nezákonné a popírá smysl jednoho z kritérií ukládání výše pokut. K této žalobní námitce soud uvádí, že výše uložené pokuty činí 90 000 Kč a žalobce ani v rámci žalobního návrhu netvrdil, že by mohla mít vůči němu likvidační charakter. S ohledem na její výši a s ohledem na obsah správního spisu nelze dovodit, že by uložená pokuta měla mít vůči žalobci likvidační charakter. Krajský soud plně souhlasí s úvahou žalovaného uvedenou na str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí, v níž je uvedeno, že pokud se týká hodnocení kritéria majetkových poměrů, zohledňování majetkových poměrů není kritériem, ke kterému by měl správní orgán povinně vždy ze zákona přihlížet. Z ustálené judikatury k této věci (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008 – 133 ze dne 20. 4. 2010) vyplývá, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Dle shora citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu by informace o majetkové situaci pachatele měla působit jako „záchranná brzda“, tedy korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřipustný likvidační charakter. O takovou situaci v dané věci nejde. Ostatně ani sám žalobce neuvádí, že by výše uložené pokuty měla pro něho likvidační charakter.

V závěru žaloby žalobce navrhl důkaz výsledkem svědka Ing. B. P., pracovníka inspektorátu v Brně, Ing. P. Š., pracovníka laboratoře inspektorátu v Brně a výsledkem účastníků řízení, bez toho, aniž by konkrétně uvedl, k jakým skutečnostem a z jakých důvodů by měli tito navržení svědci, resp. účastníci řízení, vypovídat. V rámci nařízeného jednání žalobce nenavrhoval výslech těchto svědků či provádění jiných důkazů, soud ani nedospěl k závěru,

že by dokazování v této věci sám z vlastní iniciativy doplnil. Při rozhodování věci vycházel soud z předložených správních spisů.

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené hodnocení uplatněných žalobních bodů shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, žádné náklady spojené s tímto řízením jdoucí nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. 12. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu